

Het afdakje

Het afdakje is weg. Het rustte aan één kant op een onbewoond, verkommerd huisje en aan de andere kant op twee knoestige, houten palen. Het gaf wandelaars beschutting tegen de regen, maar speelde voor mij een heel andere rol. Dat was toen ik, lang geleden onderweg was met mijn kleinzoon, neefjes, nichtjes, buurkinderen. Niet allemaal tegelijk. Meestal waren we met zo'n vijf à zes. Ons bezoek aan het afdak had niets met regen te maken, wel met de verbeelding van de kinderen. Zij hadden van het afdak 'ons huisje' gemaakt en dat werd een vaste stop tijdens iedere wandeling. Het verliep volgens een vast schema. Iedereen kreeg een rol: de ene was de mevrouw (een enkele keer de meneer) die in het huisje woonde, de anderen waren bezoekers van divers pluimage: jong, oud, zwart, wit... Terwijl de mevrouw drukdoende was bij het fornuis, belden de bezoekers aan. De deur werd geopend, een uitroep weerklonk: 'Kom binnen!'. Er volgden knuffels, er werden nieuwtjes uitgewisseld waarna de gasten om de tafel plaatsnamen en de mevrouw iedereen een kop warme soep aanbood. De kinderen vormden een kommetje met hun handen waarin een gezonde mix van grassprietten en kiezelsteentjes werd geschept. De soep verdween met luid en veel gesmak waarna de gastvrouw of -heer overladen werd met complimenten. Als welopgevoede kinderen hielpen ze met opruimen, om dan, gesterkt en wel, de wandeling voort te zetten. Hun leeftijd schommelde tussen zowat 5 en 8 jaar. En ja, het onvermijdelijke geschiedde: met de jaren nam hun trouw aan het huisje af. Uiteindelijk bleven we maar met twee over: een bijzonder vriendje van me en ik. Als steeds trok hij aan de bel en liet een lang en luid tingelingeling horen. Ik opende de deur, bereidde de soep die we samen tevreden slurpend naar binnen werkten. Na het opruimen vertrokken we. Nooit vergat mijn vriendje de deur zorgvuldig achter zich toe te trekken. En nu is het afdakje weg. Geen huisje meer, geen soep. Mijn vriendje is een volwassen man. Ik zie hem niet dikwijls meer, maar als dat gebeurt doen we een high five (nu met de verplichte corona-elleboog). Ik ken hem van bij zijn geboorte. Soms was ik zijn babysit. We gingen wandelen, keken samen in prentenboeken. Zijn voorkeur ging naar een verhaal over het ontstaan van een pannenkoek: hoe die begint met het oogsten van graan, het malen van de korrels, enzovoort om uiteindelijk als deeg terecht te komen in de kissende pan. We deden dan alsof ook wij, zoals het jongetje in het boek, een opgerolde pannenkoek naar de mond brachten.

Hij was een tengere jongen die me deed denken aan de 'Kleine Prins' in het onsterfelijk verhaal van Antoine de Saint-Exupéry. We wisten al vroeg dat er veel was dat hij nooit zou kunnen. Maar hij was een gelukkig kind, door iedereen graag gezien. Je moest wel eens kijken als hij het te bont maakte. Hij keek je dan strak in de ogen en zei: 'Niet boos zijn.'

Hij was dol op koekjes, kende ook bij mij hun vaste plaats in de kast. Hij wist dat hij ze niet zomaar mocht pakken maar kon het soms niet laten. Een keer, toen hij al flink gesmuld had, zette ik de doos weg en zei kordaat dat het nu echt genoeg was geweest. Bedachtzaam drentelde hij door de keuken, ging vervolgens voor de kast staan en klopte op het deurtje. Hij wachtte, keek me samenzweerderig aan en fluisterde: 'Koekjes zijn niet thuis.'

Wie zou voor zo 'n prinsje niet door een vuur gaan?

T.S.